

РЕШЕНИЕ

№ 528

гр. гр. Хасково, 25.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАСКОВО, III ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на четвърти август през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Нели Д. Иванова

при участието на секретаря ЗЛАТКА ИВ. БОНЧЕВА
като разгледа докладваното от Нели Д. Иванова Гражданско дело №
20225640100694 по описа за 2022 година

Предявен е от Т. В. ИЛ. с ЕГН:***** с постоянен адрес гр.***** със съдебен адрес гр.***** , адв.С.Ч., против „Ния-Милва“ ЕООД, ЕИК 126727627, със седалище и адрес на управление гр.Хасково, ул.“Банска“ №28, представляван от управителя С. С. К., иск с правно основание чл.422 вр. чл.415 ал.1 от ГПК вр.чл.128 от КТ.

Ищцата твърди, че между нея в качеството на работник и ответника като работодател съществувало трудово правоотношение, по силата на трудов договор № 22/08.11.2017г., изменен с допълнителни споразумения от 01.01.2018г. и от 01.01.2019г. Между страните било уговорено трудово възнаграждение първоначално в размер на 460лв, /впоследствие изменяно на основание чл.119 от КТ и съгласно последното споразумение брутното възнаграждение било в размер на 624,64 /, както и допълнително възнаграждение за трудов стаж и професионален опит, а също така и основен и допълнителен платен годишен отпуск. Със Заповед № 21/01.04.2020г на управителя на ответното дружество, считано от 01.04.2020г. било прекратено трудовото правоотношение с ищцата. След подаден от нея сигнал до Дирекция „Инспекция по труда“-гр.Хасково за неизплатени трудови възнаграждения за м.януари, м. февруари и м.март 2020г., контролните органи извършили проверка и издали протокол за извършена проверка с рег.№ ПР2014663/16.06.2020г., от който било видно, че имало извършено нарушение за това, че трудовото възнаграждение не било изплащано навреме, /не по- късно от 25-то число на месеца, следващ месеца, за който се начислявала работната заплата/. С това действие като работодател, ответникът бил нарушил чл.128, т.2 от КТ – а именно да изплати уговореното трудово възнаграждение в срок. Твърди се, че до настоящия момент не било налице плащане на дължимата сума в размер на 1873,92лв. /3х624,64лв./ на ищцата. Ищцата сезирала Административен съд-Хасково с жалби против административните актове на Д „ИТ“-Хасково, който

потвърдил констатацията на контролния орган за нарушение от страна на работодателя за неизплатени в срок трудови възнаграждения на ищцата, както и дадените от Д"ИТ"-Хасково задължителни предписания в тази насока. Въз основа на подадено от нея заявление до Хасковски районен съд с правно основание чл. 417, т.8 от ГПК било образувано ЧГД №49/2022г. на ХРС. В определения от закона срок обаче, от ответника било подадено възражение срещу издадената заповед за изпълнение. Посочва, че с подаденото заявление по чл.417, т.8 от ГПК не претендирала мораторни лихви. Предвид гореизложеното, се иска постановяване на решение, с което да бъде прието за установено по отношение на длъжника - "Ния Милва" ЕООД с ЕИК 126727627, със седалище и адрес на управление гр.Хасково, ул. "Банска" 28, представлявано от управителя С. С. К., че същото дължи на ищцата сумата в общ размер на 1873,92 - главница, представляваща неизплатени трудови възнаграждения на ищцата за м.януари 2020г. в размер на - 624,64лв., за м.февруари 2020г. в размер на -624,64лв. и за м.март 2020г. в размер на -624,64лв., ведно с законната лихва върху тази сума, считано от 30.03.2022г. до окончателното изплащане на сумата.

Ответникът депозира отговор на исковата молба в срока по чл.131 от ГПК, с който оспорва иска изцяло - както по основание, така и по размер. Поддържа, че не следвало да заплаща на ищцата трудово възнаграждение, както и да осигурява същата, за месеците януари, февруари и март 2020 г., тъй като тя не била полагала труд през тези месеци. Твърди, че в действителност, през месеците януари, февруари и март 2020г. трудовото правоотношение с ищцата не било прекратено, но същевременно тя не се явявала на работа на уговореното от страните място на работа. Сочи, че в месечните декларации обр. 1, за нея били декларирани данни, че е полагала труд, но това било поради пропуск в счетоводството, като след установяването му едва през месец май 2020 г., ответникът инициирал проверка от НОИ и НАП, която завършила с корекция на подадените в НОИ погрешно декларации обр.1 за процесните месеци. Корекциите били надлежно отразени, което било видно от приложените Констативен протокол, Задължителни предписания, Уведомление към НАП и Протокол от НАП за извършени корекции. Твърди се още, че в присъствените форми (обр. 76) на работодателя коректно било посочено, че в месеците януари, февруари и март 2020 г. служителката Т.И. не се явявала на работа, поради което ответникът поддържа, че не ѝ се дължало трудово възнаграждение. Представя три броя решения по АНД, които били образувани по повод обжалване на НП, с които му били наложени глоби от органите на Дирекция инспекция по труда във връзка с възнагражденията на ищцата за м.01,02,03. 2020г., по които дела било прието със сила на пресъдено нещо, че ищцата не била полагала труд през тези месеци. За м.01 било прието, че следвало да ☐ се плати обезщетение за платен отпуск, а за м.02 и 03 било прието, че не било налице извършено нарушение, тъй като се доказало, че лицето не посещавало работа, поради което и не му се следвало изплащане на възнаграждение. Според ответника, представените решения безспорно установявали, че липсвало извършено нарушение, както и вина от страна на работодателя, тъй като ищцата не била полагала труд и по тази причина не ☐ се дължало възнаграждение. Съгласно разпоредбата на чл. 300 ГПК, тези решения били задължителни за гражданския съд, който разглеждал гражданските последици от деянието относно посочените в разпоредбата въпроси. Ответникът поддържа, че задължението за работодателят да изплати трудово възнаграждение и осигуровки възниквало само ако работникът е престира своя труд през съответния календарен месец. В случая не било налице такова задължение за м.02 и 03.2020г, тъй като ищцата не била положила труд, а за месец 01.2020г. същата не била подписвала уведомяване за ползването на отпуск, поради спиране на работа и не била подавала

молба за отпуск, поради недобросъвестност и нежелание да се уредят отношенията от нейна страна, а освен това и ведомостите за заплати не били подписани от нея. Това, че правоотношението не било прекратено по-рано, не означавало автоматично, че възнаграждението се дължало. Твърди се, че прекратяването на правоотношение било извършено по-късно, поради отказ на ищцата да се яви и подпише документите по-рано. Тя не отговаряла на обажданията на ответника, като комуникацията им се осъществявала чрез служители на Инспекцията по труда. След като ищцата се появила, ѝ било предложено от ответника прекратяване на правоотношението, поради намаляване на обема на работа, а не поради неявяване на работа, за да има възможност ищцата да се регистрира в Бюрото по труда и да получава обезщетение. Твърди се още, че за месец януари 2020г., освен че ищцата не подала молба за отпуск и не подписала заповед за отпуск поради спиране на работа, тя не била представила нито болничен лист, нито друг документ, с който да оправдае неявяването си. Освен това, тъй като обезщетението за неизползван отпуск се определяло на база отработеното време, но след като лицето нямало отработени дни през 2020г., то не му се дължало и обезщетение за неизползван отпуск. Предвид гореизложеното, ответникът моли за отхвърляне на иска като неоснователен и недоказан, както и да му бъдат присъдени направените разноски.

Съдът като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира за установена следната фактическа обстановка :

По подадено от ищеца заявление е образувано ч.гр.д.49/2022г. по описа на Районен-съд Хасково по реда на чл.410 от ГПК срещу ответника за сумата от **1873,92лв.** за главница, представляваща неизплатено трудово възнаграждение за периода от м.01.2020г. до м.03.2020г. по сключен между страните трудов договор №22/08.11.2017г. и анекс към него от 2018г., ведно със законната лихва от 10.01.2022г. до изплащане на вземането, за които суми е издадена и заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК №14 от 11.01.2022г.

На 08.11.2017г. между ответното дружество и Т. В. ИЛ. е сключен трудов договор, по силата на който последната е назначена на длъжност „оператор производствена линия“. Със заповед на управителя на ответното дружество от 02.01.2020г. на основание чл.173 от КТ и поради липса на основни суровини, което води до престой повече от пет работни дни, е наредено ползване на платен годишен отпуск, считано от 02.01.2020г. едновременно на всички работници в „Ния-Милва“ ЕООД. Представяне са разплащателни ведомости процесните три месеца, както и уведомление от работодателя за размерите на платения годишен отпуск за 2020г. на работниците от цех за производство на сапун. Също така с отговора на исковата молба са приложени констативни протоколи на НОИ, задължителни предписания, дадени от НОИ, протоколи от извършени проверки от НАП, решение от 10.11.2021г. на директора на ТП на НОИ-Хасково, всички отнасящи се до работодателя „Ния-Милва“ ЕООД. Също така са приложени влезли в законна сила съдебни решения, постановени по АНД №734/2020г. и АНД №735/2020г. и двете по описа на РС-Хасково. С исковата молба е представен отговор на ИА „Главна инспекция по труда“ до ищцата по подаден от последната сигнал, а по заповедното производство са приложени протокол от

16.06.2020г. от извършена проверка от ИА „Главна инспекция по труда“ и решение от 30.03.2021г., постановено по адм.д.№539/2020г. по описа на АС-Хасково.

От показанията на разпитания в настоящото производство свидетел И. Г. К. се установява, че работи на трудов договор в ответното дружество, чийто управител е неговата съпруга. Св.Кисъов твърди, че от 2016г. заема длъжността „ръководител производство“. През месец януари 2020г. заради пандемията всичко било блокирано и управителят на фирмата пуснал всички работници в отпуск. Свидетелят твърди, че от тогава ищцата не е идвала на работа. Започнали работа през месец февруари, но ищцата не била идвала изобщо на работа в цеха. За тези два месеца – февруари и март 2020г. свидетел твърди, че ищцата изобщо не се явила на работа.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Предявен е иск с правно основание чл.422 от ГПК във връзка с чл.128 от КТ, като се иска установяване на вземане на ищцата към ответника за посочените в исковата молба суми. Съдът намира така предявения установителен иск за допустим, тъй като е предявен в срока по чл.415 от ГПК от надлежна страна против лице, за което се твърди, че дължи суми на ищеца по съществувало между тях трудово правоотношение.

Съдът счита, че в настоящия случай се установи по безспорен начин наличието на валидно трудово правоотношение между ищцата и ответното дружество, възникнало въз основа на представения по заповедното производство трудов договор от 08.11.2017г. По делото липсват писмени доказателства за датата, на която е прекратено възникналото на 08.11.2017г. трудово правоотношение. В същото време не съществува спор между страните, че същото е прекратено със заповед на работодателя, считано от 01.04.2020г. Страните не спорят също така, че за месеците януари, февруари и март 2020г. работодателят не е изплатил на ищцата трудово възнаграждение. Спорът между тях е единствено дали се дължи такова за процесния период от три месеца. Съгласно разпоредбата на чл.128 т.2 от КТ, работодателят е длъжен в установените срокове да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа. Според чл.270 ал.3 от КТ, трудовото възнаграждение се изплаща лично на работника или служителя по ведомост или срещу разписка или по писмено искане на работника или служителя на негови близки. По писмено искане на работника или служителя трудовото му възнаграждение се превежда на влог в посочената от него банка. Ето защо, в настоящия случай следва да се установи дали ищцата е престирала своята работна сила при работодателя за процесните три месеца. Както от писмените доказателства по делото, така и от показанията на разпитания свидетел става ясно, че през месец януари 2020г. работодателят с изрична заповед е разпоредил всички работници едновременно да ползват платения си годишен отпуск, поради липса на работа във връзка с пандемията от Ковид-19 и липсата на суровини за производствения процес. По отношение на месеците февруари и март 2020г. твърденията в исковата молба са, че ищцата е изпълнявала своите задължения, вменени ѝ със сключения между страните трудов договор. В проведеното по делото съдебно заседание обаче самата ищца заяви, че не е работила през тези два месеца, тъй като чакала да я повикат и никой не я извикал да работи, което категорично сочи на неоснователност на искането за този период да ѝ бъде заплатено трудово възнаграждение. Ищцата твърди

също така, че ходила до цеха и питала за работа, но ѝ казали, че няма такава. Тези нейни твърдения обаче не кореспондират с установената по делото фактическа обстановка, а също така противоречат на другото ѝ твърдение, че следвало да ѝ се прекрати договора по-рано, а не чак на 01.04.2020г., като по-ранното му прекратяване било по-благоприятно за нея. Ответникът също заявява своето желание за по-ранно прекратяване на трудовото правоотношение с ищцата, но според него, въпреки направените опити да се свърже с нея, не е успял да стори това преди да му окажат съдействие проверяващите органи. Вмененото задължение на работодателя произтича пряко от нормата на чл.128 ал.1 от КТ и чл.155 ал.1 от КТ, съгласно която след като работникът е престираля труда си, то работодателят е длъжен в законоустановения срок да извърши плащане на работната му заплата, което повелява чл.128 т.2 от КТ, респ. поражда се задължение да заплати и възнаграждение за времето, през което работникът или служителът е ползвал платен годишен отпуск, разрешен именно от работодателя и начислен във ведомостите за заплати. Законодателят е предвидил като задължение на работодателя да изплати на работника дължимото месечно възнаграждение, като това задължение е поставено в зависимост от полагането на труд от страна на работника. Несъмнено задължението на работодателя да изплати трудовото възнаграждение възникна само когато и ако работникът е престираля своя труд през съответния календарен месец. В тази връзка са извършвани и многобройни проверки от НОИ, НАП, Инспекцията по труда, при които в крайна сметка се установява също, че ищцата не е изпълнявала реално своите трудови задължения през процесния период. До същите изводи са достигнали и различните съдебни състави, постановили решения по АНД №734/2020г. и АНД №735/2020г. и двете по описа на РС-Хасково.

При тези данни по делото съдът намира предявения иск за изплащане на трудово възнаграждение за неоснователен и недоказан и счита, че следва да бъде отхвърлен изцяло. За пълнота следва да се отбележи, че за месец януари 2020г. ищцата има възможност да претендира за плащане на обезщетение по чл.224 от КТ или съответно обезщетение за престой, в случай, че се установи наличие на предпоставки за дължимост на някое от двете, но не и трудово възнаграждение. Във всички тези случаи фактите и обстоятелствата, които следва да се установят са различни, поради което настоящият съдебен състав не може да се произнесе в настоящото производство по непредявени иски с различно правно основание от чл.128 от КТ.

Съгласно т. 12 на Тълкувателно решение №4/18.06.2014г., постановено по тълк.д.№4/2013г. на ОСГТК на ВКС, съдът, който разглежда специалния установителен иск, предявен по реда на чл.422 ал.1 от ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, и то с осъдителен диспозитив, като съобразно изхода на спора разпредели отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство.

С оглед изхода на делото и на основание чл.78 ал.3 от ГПК следва да бъде осъдена ищцата да заплати на ответното дружество направените в настоящото производство разноски в размер на 400лв. – адвокатско възнаграждение. Доколкото в заповедното производство не са направени разноски не следва да се присъждат такива.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Т. В. ИЛ. с ЕГН:***** с постоянен адрес гр.*****, със съдебен адрес гр.*****, адв.С.Ч., против „Ния-Милва“ ЕООД, ЕИК 126727627, със седалище и адрес на управление гр.Хасково, ул.“Банска“ №28, представляван от управителя С. С. К., иск с правно основание чл.422 вр. чл.415 ал.1 от ГПК вр.чл.128 от КТ за сумата от **1873,92лв.** – главница, представляваща неизплатено трудово възнаграждение за периода от м.01.2020г. до м.03.2020г. по сключен между страните трудов договор №22/08.11.2017г. и анекс към него от 2018г., ведно със законната лихва от 10.01.2022г. до изплащане на вземането, за която сума е издадена и заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК №14 от 11.01.2022г. по ч.гр.д.№49/2022г. по описа на РС-Хасково, като неоснователен.

ОСЪЖДА Т. В. ИЛ. с ЕГН:***** с постоянен адрес гр.*****, да заплати на „Ния-Милва“ ЕООД, ЕИК 126727627, със седалище и адрес на управление гр.Хасково, ул.“Банска“ №28, представляван от управителя С. С. К., направените в настоящото производство **разноски** в размер на **400лв.** за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд-Хасково в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Хасково: /п/ не се чете

Вярно с оригинала!

Секретар: М. С.